

נחמה מילים: רחל שפירא

ולכאורה עסקנו בשלנו
רק בשלנו
בלי לבקש גדולות ונצורות.
שלווה מופרת וכבר אחרת
ואין טעם לכסות
כי בפתח נכנסות - התמורות.

מי שצמא לכל מחווה של חסד,
אוזנו תופסת -
איך הקריאות חוצות את הרחוב
שואל עדיין, שואל מאין
כן, מאין כוחות לשאוב.

זה בזו נביט ונתמה שנית
אם ראינו נכונה
לפעמים אני, לפעמים אתה
כה זקוקים לנחמה...."

גיליון מס' 2607 כ"ו בשבט תש"פ * 21 בפברואר 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער רב על
פטירתה בשיבה טובה, של

רימوند גוטר

ז"ל

תנחומינו לראובן,
מיכל, רוני, ענת,
לנכדים
ולכל המשפחה המורחבת.

שלא תדעו עוד צער

נפרדים מרימوند

רימונד, רימונדה לוי, נולדה בספי, מרוקו, ביולי 1931, להוריה הנינה וניסים.

עלתה ארצה והגיעה לקיבוץ ביוני 1957, עם אחותה הצעירה סוזן.

אמי, בתיה, אימצה מיד את האחיות; אך בעוד סוזן באה אלינו הרבה, ואנו בקשר חם עד היום, רימונד מצאה לה מארח בכוחות עצמה - את ראובן, הייקה מוינה. סוזן סיפרה לי היום כמה אהבה בתיה הרעיפה עליה. "היא אהבה אותי יותר מאשר את הבנות שלה..."

רימונד וראובן - מי משניהם היה יותר יקה, קשה לשפוט. מסודרים למופת, קפדניים, דייקנים.

הם נישאו בספטמבר 1958, הוותיקים העלו לכבודם הצגה מפוארת של "גבירתי הנאוה", ומיכאל כהן כתב את המילים. לימים, כשיעקב ומיכל התחתנו, העלו לכבודם את ההצגה קופליה.

רימונד התקבלה לחברות בינואר 1959.

עם השנים נוספו למשפחה מיכל, רוני וענת ובהמשך הפכו לשבט עם הנכדים.

בשנים הראשונות רימונד שובצה, כרוב החברות, לעבודה בבית ילדים, ולא סתם בית ילדים – היה עליה להשתלט על עשרים ומשהו שובבי כיתת עשור. היא ממש לא רצתה בכך, אך זה היה צו הסדרן, וכמנהג התקופה – לא הייתה לה ברירה. לימים סיפרה לי שרק בעזרת כוסית משקה השכם בבוקר, הייתה מסוגלת לפגוש קבוצה רעשנית ומבולגנת כמו כיתת עשור. היא ניסתה ביד רמה להפוך אותנו לבני אדם מסודרים, נקיים, אדיבים ושקטים, משימה בלתי אפשרית בעליל.

אך רימונד עמדה באתגר, ולראייה - עד היום מסתובבים בארץ כעשרים ילדים-לשעבר, ששוטפים רצפה, מנקים ומכבסים בדיוק לפי ההוראות של רימונד... האם הם לא משאירים אף פרור אוכל בצלחת? לא בטוח...

אנו זוכרים אותה מדברת צרפתית עם מינה, בשיחות ארוכות מעל ראשינו, כשהביטוי "מון דייה" חוזר שוב ושוב.

לימים נגאלה רימונד ממערכת החינוך, ועברה לעבוד בהנהלת החשבונות, עם סלמה. לאחר מכן עברה להנהלת החשבונות של מפעל הבונים, ושם תכונות הסדר והקפדנות שלה באו לידי ביטוי במיטבן. עבודה זו התאימה לה מאוד.

מי שהיה הגזבר של הקיבוץ ושל המפעל, כנהוג אז, זוכר כמה מוצלחת הייתה בעבודתה. יומיים אחרי סוף כל חודש, כבר הגישה לו דו"ח חודשי מדויק ומסודר למופת, ולצידו הייתה מציעה גם כוסית משקה...

רימונד, אישה צנומה ומטופחת, ותמיד לבושה בטוב טעם. אהבה את השמש ואת הבריכה.

ב-1982 עברה משפחת גוטר, וכל משפחת כפר הנשיא, תקופה קשה, כשרוני נפצע בלבנון, ועבר שיקום ממושך. רימונד כמובן עמדה לצידו, יחד עם ראובן והמשפחה.

לאחר שנים רבות במפעל, עם התדרדרות בריאותה, עבדה רימונד תקופה במרכולית, וגם שם הייתה מתוקתקת ומסודרת כמנהגה.

בשנים האחרונות חיה בבית יונתן, כשראובן מבקר אותה בקביעות ובמסירות, ואפשר ממש לכוון את השעון לפי שעת הגעתו.

אתמול נפרדנו מרימונד לתמיד, כשהיא מוקפת באהבה.

נוחי בשלום רימונד היקרה. גן העדן וודאי יהיה נקי ומסודר יותר כעת.

רחל גינת

אמא שלנו ... היית ואינך עוד.

השנים האחרונות לחייך, היו בניגוד גמור למה שאת בשבילנו. לאט לאט איבדת את כל מה שהיה לך כל-כך חשוב: העצמאות שלך, היכולת לנוע, היכולת לדבר ולהביע, לבחור מה ללבוש, ומה לאכול, מתי לקום ומתי לישון. כלואה בתוך גוף שהקשיח והתעוות, התכנסת לתוך עצמך, מתרחקת מאיתנו עד שהמוות הכריע.

בשעות האחרונות, ליד מיטתך, מול גופך שעוד נאבק בנשימותיו האחרונות, העלנו חוויות וזיכרונות ואמרנו: זו לא האמא שלנו באמת – כי בשבילנו את היית:

גוף רזה נערי ושזוף, תמיד בתספורת קצוצה, מרוקאית עירונית בנשמה שבחרה להתחתן עם וינאי, ציוני סוציאליסט מחלוצי הקיבוץ – דבר שהיה ממש לא מקובל. בקיבוץ האנגלוסקסי בין דוברי האנגלית, התחברת מיד לחבורת הצרפתים הקטנה, יחד הייתם כל הזמן מפטפטים בצרפתית - לא הבנו הרבה את הדברים, אך מהצד תמיד תהינו -מתי מישו עוצר להקשיב לאחרים?

אוכל – דבר מיותר לחלוטין!! מספיק טוסט עם חמאה, נס קפה ללא סוכר וסיגריה טובה (ומי שלא מוצא חן בעיניו – שילך!!) בארוחות הערב כוס יין אדום ולסיום היום, רצוי מאד עם חברים טובים – כוסית שתייה חריפה - קוניאק או וויסקי מה שבנמצא.

כאמא - היית כמו לביאה – נלחמת בשבילנו, אם היה צריך, מפנקת בדברים קטנים - תמיד ידענו שאפשר לסמוך עלייך שתהיי לצידנו בכל בעיה.

הבית תמיד היה מלא באנשים אם זה משפחה שבאה לבקר, חברים טובים, או מתנדבים שאימצתם כל שנה.

מתמחה גדולה בעוגות תפוחים עם בצק דק דק שמרדדים, לפתן אגסים ועוגות בראוניז נהדרות בתוספת לימון או תפוזים.

סטנדרט גבוה מאד (מי בזה היה יכול לעמוד), בניקיון, סדר וקיפול כביסה. מרוקאית אמרנו, אך בניגוד גמור למה שאנחנו יודעים על מרוקאיות, שנאת לבשל ובכל הזדמנות את מלאכת הבישול, השארת לאחרים...

עבודה – הייתה מרכזית בחייך, לא הסתכלת על השעון ובחריצות רבה והמון מסירות עבדת לפעמים בשעות הזויות – ארבע בבוקר, כשעוד הכל חשוק מסביב, יורדת למפעל לבצע עוד משימה.

האנשים שאיתם עבדת – התאהבו בך מיד. העריכו את החריצות, והמסירות - עלייך אפשר היה לסמוך בעיניים עצומות שהכל יעשה בזמן. ומעל הכל, הבאת

איתך לעבודה את החיות והנמרצות, הבלתי נלאית – מפוקסת, מתקתקת עניינים – יאללה! תכל'ס! בוא נגמור עם הדברים.

לא וויתרת על נסיעות לעיר הגדולה, גם אם זה היה כרוך בנסיעה ארוכה באוטובוסים הישנים. לבקר את האחיות ועל הדרך לעשות קניות – בגדים ונעליים – בצו האופנה האחרונה. חוזרת הביתה ו"מרבצה" הופעה.

יחד עם אבא, כל שנה נסיעה לחו"ל – לרוב לצרפת, לבקר את האחים, שאליהם היית מאד קשורה.

כשהגיעו הנכדים – הפכת לסבתא שלקחה על עצמה לטפל ולפנק והפכת עבורם לבית שני, לפעמים למקום מפלט שההורים מעצבנים...

סורגת - לנו ובהמשך לנכדים, סוודרים ואפודות, ביד מיומנת, מעוטרים בדוגמאות מורכבות.

ו ... כמה שיותר שמש, ים ובריכה גם. שוחה כמו דג במים, אבא היה אומר, ולקח אותך למלונות הטובים, שיש בהם בריכה וקרובים לים כי בלי זה – זו לא חופשה.

ובין החופשות, לא מתעצלת, עולה על אוטובוס או טרמפ מהקיבוץ, מגיעה לחיפה, ויורדת לחוף להתמסר לשמש החמה ולגלי הים.

כן, זו רק רשימה חלקית מאד. יש עוד הרבה אך זה כבר יהיה בהזדמנויות אחרות.

ולפני שנסיים, מילה טובה לצוות שליווה אותך בכמעט חמש השנים האחרונות – הצוות בבית הסעודי – בית יונתן.

אנחנו כל המשפחה, רוצים להודות לכל אחד ואחת מכם שבהמון מסירות טיפלתם ותמכתם באמא ובעיקר נתתם לה המון המון אהבה.

אמא, את עכשיו, אנחנו מאד מקווים, נמצאת במקום שלו ויותר טוב.

תמיד תישארי איתנו – שלך בהמון המון אהבה

ענת, רוני ומיכל

כא בשבת תש"ף, 16.2.2020

סבתא שלנו,

בערב – לאחר לכתך, ישבנו כל המשפחה בבית שלך ושל סבא ויחד עם סבא, הרמנו כוסית לכבודך לזכר הדברים החשובים שלימדת אותנו: למשל, איך להוריד כתם שמן עם מלח, עד איזה חלק של הכוסית מוזגים את הקוניאק, איך שומרים על "סטייל מפחיד" גם כשגרים בקיבוץ בצפון ואיך הכל נשמע טוב יותר במבטא צרפתי.

נזכור אותך צוחקת... כועסת... וצוחקת ... אלופה בקפיצה על חבל, ובעוגות תפוחים.

נזכור אותך הולכת לבריכה ואז חוזרת מהבריכה

נזכור אותך עם סיגריה וכוסית שתייה חריפה, צופה בטלוויזיה הצרפתית, ואלופה במשחק ה"מהג'ונג" במחשב.

נזכור שהיית לנו בית שני - אליו לפעמים ברחנו קצת מאבא ואמא וגם, איך העלמת עין כשסבא נתן לנו לאכול תפוח במקום לצחצח שיניים לפני השינה.

פינקת אותנו בלי חשבון ויחד עם סבא הראית לנו עולם. והדבר הכי חשוב שהשארת בנו - איך לשמור על הצבע הייחודי והלא מתפשר בכל סביבה.

נזכור אותך ונאהב תמיד – הנכדים - ניב, נמרוד יובל ועמית

רימונד גוטר, חברתי

הייתי חדשה בקיבוץ, המורה של כתיב ו' (עופר), רימונד הייתה המטפלת של כתיב ד' (עשור). יום אחד רציתי לבשל משהו בכיתה, ובקשתי לשאול סיר מהמטבח של כיתת עשור. כשסיימתי ושטפתי את הסיר, החזרתי אותו לביתו, במטבח של כיתת עשור. לא עברו יותר משלוש דקות והסיר חזר אלי, עם נזיפה קשה של רימונד: הסיר לא היה מספיק נקי! בחיים לא קירצפתי סיר ומרקתי אותו, כפי שעשיתי באותו היום. זאת הייתה ההיכרות הראשונה שלי עם רימונד... מאז הכרתי את הסטנדרטים המחמירים של רימונד. כשהיא הייתה פותחת את ארון הבגדים בביתה ראיתי שורות וטורים של חיילים, סליחה – בגדים, מסודרים בערמות מדויקות ויפות. לא היה טעם לנסות לחקות אותה.

אחר כך נהיינו חברות, אני, שעוד לא היו לי ילדים משלי, הייתי באה לביתם של ראובן ושל רימונד, אחרי הצהריים, אחר כך הייתי הולכת איתה להשכיב את רוני לישון. זאת הייתה ההזדמנות שלי ללמוד איך לחתל תינוק. אחר כך הייתי חוזרת עם רימונד לביתה, והיינו מבלות שעות בפטפוט ובעישון של הרבה הרבה סיגריות: נדיב, לטיף וושינגטון, ושאר החולירות. בדרך כלל הייתה מגיעה שושנה אדלשטיין ז"ל, שהייתה המורה של כתיב ד' (עשור) והייתה גם מנהלת בית הספר. גם ג'נט גניסלב הייתה חלק מקבוצת המעשנות והמפטפטות. מפעם לפעם היה נכנס ישראל אבידור, ואז שלפה רימונד מאיזשהו מסתור את בקבוק הברנדי שלה, ישראל היה מרוקן כוסית, מעשן סיגריה או שתיים, וממשיך בדרכו... בשעה מאוחרת הייתי חוזרת לחדר שלי.

בשנים שעברו, המשכנו להיות ידידות, גם כשהפסקנו לעשן. כמה פעמים נסענו יחד לחיפה, כשרימונד הייתה רכזת הקניות (זוכרים שהיה פעם תפקיד כזה?), ואני הייתי נוסעת לאיזו השתלמות, או למטרה אחרת.

כשרימונד עבדה במרכזלית היינו נפגשות מידי יום כמעט, וכשהיא, אחרי שיצאה לפנסיה, הייתה מגיעה יום יום למפגש, ושם בריכוז גבוה, ובמלוא החריצות והרצינות הייתה מרכיבה תצרפים (פאזלים) של 1000 חלקים, הייתי נכנסת, ומנסה לעזור לה. לעתים רחוקות מצאתי מקום נכון לחתיכה אחת.

בבית יונתן היינו נפגשות מידי שבוע בקבלת שבת, וכך נחשפתי גם להידרדרות המתמדת ביכולתה, בכישוריה, ובעיקר ביכולת הדיבור שלה. כבר לא יכולנו לפטפט בלי סוף. לפני כמה חדשים עוד הייתה מצליחה בקושי ולאט לאמר לי: שבת שלום. אחר כך, כשגם את שתי המילים האלה לא הצליחה לבטא, הייתה מזכה אותי בחיוך קטן, ובשבועות האחרונים כבר לא היה חיוך אבל היו העיניים היפות שלה, ואני דימיתי למצוא בעיניה את הזיכרונות של החברות שלנו. אני מאמינה, שהיא זיהתה אותי וזכרה. וכך עד ליום שישי האחרון...

במהלך התקופה הזאת לא הפסקתי להתפעל מהמסירות והאהבה ללא גבול של ראובן לרימונד, ושמחתי לראות את מיכל וענת באות לבקר, עם או בלי הילדים. לכולכם, אני שולחת את תנחומי.

תמר וולפין

**"כל אדם הוא סכר בין עבר ועתיד.
כשהוא מת נשבר הסכר והעבר מתפרץ לתוך העתיד".**

יהודה עמיחי

ימי התום... תם ונשלם.

אני משתתף בצערן של משפחות אגם ושבת גוטר, אבל אני חייב להודות על האמת... אני משתתף גם בצערי: זה מבאס, לאבד במחי שבוע, את שתי החברות האהובות כל כך...

ברכה'לה הייתה האימא שלי, הטבחית שלי וכמובן גם אחת מחברותי הרבות. היה לה חוש הומור מטורף: היא אמרה פעם ש"אני הידוע בציבור שלה". האמת היא שאני הוא שאמרתי את זה לברכה'לה... חה, חה, חה...

את רימונד הכרתי כשהגעתי לקיבוץ לפני 20 שנה. אישה עושה.

גוטר בעצמו אמר לי: "רימונד לא הצליחה בקיבוץ בגללי. היא הצליחה בגללה".

אהבתי להחליף איתה קללות במרוקאית. לימדתי אותה משפט:

אס כרבק = איך את מרגישה?

לה-באס = הכל בסדר?

פסרה, סרורה = על הפנים

השבח לאל = השבח לאל.

ובתוספת הרגילה: "תודה רבה, סתה"י בריאה".

כל הכבוד בשבילך, שום דבר בשבילי...

הצלחתי ללמד אותה את זה בעל פה, אחרי שקיבלה אירוע מוחי.

הכי מרגש היה כשפעם אחת היא עברה, כמידי בוקר, ליד ביתי: אס-כברק, לה בס, פסרה, סרורה, השבח לאל, תודה רבה, שתהיה בריא. כל הכבוד בשבילך, שום דבר בשבילי.

באותו היום, המשפט החל ליד ביתי והסתיים כשהגענו לבית יונתן. הייתי בין יחידי הסגולה שהצחיקו אותה.

הפעם האחרונה שהצחקתי אותה, היה שבוע לפני לכתה. אז תודה על האמת – אני חייב לפתוח "סוכת אבלים פרטית, אחרי השבעה של רימונד"

כל בני המשפחה, חברים או סתם "שותי קפה חינם", מוזמנים לבוא אלי הביתה כדי לשמוע סיפורים על רימונד, המכונה מסעודה ולברכה המכונה ברכה'לה.

אל תקחו את זה אישית.

אז עד שאתם לא תעמדו בתור – עד המרכולית כדי לבוא אלי. אני בינתיים אזכור את שתי חברותי "בדקת לעיסה".

עכשיו הכלניות פורחות בשלל מרבדים, הרקפות – מתחת לסלע, גם. הקורונה ממשיכה להפיל חללים.

אני אחכה לתוצאות הבחירות, אספר לעצמי בדיחות ועובד על אזרחות פורטוגלית.

ולבסוף – אזכור את חברותי.

ולחברי הקיבוץ – לא נותר לי, אלא לומר: **חג שמח**

סמי אוחיון

על דא ועל הא / מעט: תחר וולפין

• קורונה:

נתחיל בבדיחה:

ג'ון פוגש את חברו ג'ורג':

-מה שלומך, ג'ורג'? המון זמן לא ראיתי אותך.

-לא כל כך טוב, אשתי נפטרה לפני חדשיים.

-משתתף בצערך, ממה היא נפטרה?

-משפעת.

-נו, טוב, מזל שזה לא היה משהו יותר גרוע...

חשבתי על הבדיחה הזאת בהקשר להיסטריה של הקורונה. מסתבר שבחורף 2017-2018 חלו בארה"ב 45 מיליון איש בשפעת "רגילה", מתוכם נפטרו 61,000 (!!!) איש. אינני זוכרת שמישהו הוציא הוראת מסע לארה"ב, אף חברה לא הפסיקה את טיסותיה לשם, ואלפי נוסעים עלו על טיסות ונחתו כשהם חולים בשפעת. אנחנו כבר רגילים לכך, ומקבלים כמובן מאליו, שבטיסה נדבקים בווירוסים וחידקים למיניהם. מישהו מהנוחתים הוכנס לבידוד? ואתם זוכרים שהשפעת היא מחלה מדבקת!

אוכלוסיית סין גדולה בערך פי 3.5 מאוכלוסיית ארה"ב. תכפילו את 45 מיליון ואת 61,000 ב- 3.5 ותקבלו 135 מיליון חולים, ו- 183,000 מתים. זה מה שקרה בסין? רחוק רחוק מכך.

מה מקור הפאניקה?

ראשית, אכן, מדובר בוורוס לא מוכר, וכמו כל דבר לא מוכר הוא מפחיד.

אבל, נדמה לי שאני מזהה גורם מתנשא, אולי אפילו גזעני של המערב כלפי מדינות המזרח. הרבה יותר קל להחרים אותן, מאשר את מדינות המערב. זה מזכיר לי את ההתנהלות שהייתה לפני 5 שנים כלפי האבולה באפריקה.

ונוסיף לכך את העובדה שהענק הסיני המתעורר מרבצו, מאיים לכבוש את פסגת כלכלת העולם, ולהחליף את ארה"ב כמעצמה המובילה בעולם, כנראה שיש למישהו אינטרס להעצים את המשבר.

ומה אצלנו?

שר הבריאות, ליצמן, נכשל בקידום מערכת הבריאות והתאמתה לכל הפחות לגידול באוכלוסיה.

שר הבריות נכשל בכך שלא דאג למלאי מספיק של חיסונים לשפעת הרגילה. עכשיו שר הבריות מפעיל את מלוא כוחו, ומראה שיש לו סמכות ויכולת להשפיע על חייהם של אנשים, ונוקט באמצעים חריגים, שאף מדינה אחרת אינה נוקטת. לקראת פורים הוא מתחפש לסופר מאן.

• יום הורים מיוחד במינו

השתתפתי בהרבה ימי הורים בימי חיי, הן כאמא הן כמורה ומנהלת, אבל יום ההורים שהוזמנו אליו באולפנים של חברת החדשות של קשת בנווה אילן, היה מיוחד מאד. היינו שם כמאה בני משפחות של עובדי חברת החדשות: כתבים, מגישים, עורכים, תחקירנים, טכנאים ומנהלים. קבלנו סיורים מפורטים באולפן שממנו משדרים את כל מהדורות החדשות: חדשות הבוקר, המבזקים, עודד בן עמי, תכנית חיסכון, המהדורה המרכזית, חדשות הלילה, חדשות יום ששי ומוצ"ש, מקווה שלא דילגתי על אף מהדורה.

התחלנו בפגישה עם גיא סודרי, עורך המהדורה המרכזית, שהכניס אותנו לנושא החדשות ומה שמסביב. אחר כך התחלנו בסיור באולפנים. התחלנו באולפן שממנו משודרות החדשות, כל החדשות, כל המהדורות. אנחנו הצופים בבית חושבים, אולי, שאלה אולפנים שונים, אבל זה אותו האולפן, אותה הגברת בשינוי אדרת. כל מה שמתחלף זאת התפאורה הווירטואלית, המיקום בתוך האולפן, וזוויות הצילום. המצלמות הכבדות והגדולות מוזזות על ידי לחיצת כפתורים בחדר הבקרה. בסוף הביקור באולפן ניתנה לכל משפחה הזדמנות להצטלם על הכיסא של יונית לוי/דני קושמרו/ קרן מרציאנו.

משם עלינו לחדר הבקרה, וראינו אותו בפעולה, כשהבמאית שולטת במיומנות ובזריזות, בכל מה שקורה באולפן, והטכנאית ליד שולחן ענק של כפתורים וידיות; מכניסה בזריזות סרטי וידאו, כותרות, כתוביות, מוזיקה ועוד הרבה רכיבים שכולם יחד יוצרים את מה שאנחנו רואים בבית.

בחלק השלישי של הביקור, שמענו דברים מאוהד חמו כתבנו בשטחים (זה היה באחד הימים ששודרה הסדרה המרתקת שלו על איראן). אחריו סיפר לנו עודד בן עמי על התפקיד של מגיש מהדורה חשובה כל כך, ויונית לוי ספרה גם היא על מה שהיא עושה, וכמה אנקדוטות מהקריירה שלה. (אתם זוכרים שכשהיא התמנתה למגישה יחידה של מהדורת החדשות, זה היה כמעט שינוי של סדרי בראשית? מגישה אישה, לבד? איך ייתכן?).

לבסוף, דיבר אלינו מנכ"ל החברה, אבי ווייס, שהדגיש מאד כמה נושאים:

א. העבודה בחברת החדשות היא בראש ובראשונה עבודת צוות של אנשים רבים אשר תלויים זה בזה בהצלחתם. המנכ"ל חזר ודבר על "משפחת חברת החדשות" והוא, אכן מכיר את כל העובדים, ונראה שהוא עושה

מאמצים לתת להם תחושה של משפחה. התחושה הזאת מאפשרת לכידות של כל העוסקים במלאכה. זה כלפי פנים.

ב. כלפי חוץ – החברה מצויה בתחרות מתמדת מול חדשות הערוצים האחרים ובעיקר מול ערוץ 13 אשר הופרד מערוץ 12 לפני יותר משנה. (ערוץ 11 הוא ערוץ ציבורי ותקציבו בא מהממשלה, ולכן הוא שייך לקטגוריה אחרת). המאבק על יתרון ברייטינג הוא לחם החוק שלהם יום יום, ונכון להיום, ערוץ 12 מוביל בקרוב ל 100% בכל מהדורות החדשות).

ג. נצא עתה להפסקת פרסומות... כי בלעדיהן, כל היתר לא יהיה!

ד. ולמרות שהחברה תלויה בכספים שמגיעים מהמפרסמים, אין לה תקציב מעבר להכנסות מהפרסומות. יש הפרדה מנהלתית בין מערכת החדשות לבין הבעלים אשר מגייסים את הכספים. לדבריו של ווייס, ואני מאמינה שדבריו אמיתיים, אין ניסיון להתערב בתכנים ובתחקירים על ידי הבעלים. האמינות היא עקרון מנחה בעבודה העיתונאית של החברה.

ה. ולבסוף, על מנת לייצג מגוון דעות של משתתפי החדשות, נוהגים גם בפתרונות יצירתיים: עמית סגל, אחד מבכירי הכתבים של החברה, אינו מסתיר את דעותיו הימניות, ועל מנת לאפשר לו להשתתף ולהביע את עמדותיו, התחילו להקליט את הפאנל של אולפן שישי, בשעות היום של יום שישי, כדי שעמית סגל, שומר השבת, יוכל להשתתף בו. התפשרות בין הדרישה לחדשות טריות, לבין הרצון לייצג מגוון דעות. אישית, שאלת האמת והשקר במידע שאנו מקבלים מכל הסביבה, מכל הערוצים, מכל אמצעי התקשורת, השאלה מטרידה אותי כל הזמן, ואני חושבת שהתשובות שקיבלתי קצת הרגיעו את חששותיי.

חמש השעות שבילינו באולפנים חלפו ביעף, למדנו (לא את כל ההסברים הטכניים הבנתי, חלקם אני גם לא כל כך זוכרת, ואני מקווה שאחרי יום ההורים הזה לא יהיה מבחן...) אבל הרגשנו שקיבלנו אירוח VIP, ויצאתי משם עם לא מעט ידע ותובנות והרבה גאווה על חלקה של בתנו, חדווה, בעשייה הגדולה הזאת.

• טו בשבט בפלסטיק:

כל הכבוד לבן שלך, מיכל אשר, שלמען איכות הסביבה מוכן לוותר על אכילת נבטים, כי הם ארוזים בפלסטיק.

אני רוצה להרגיע אותו: אפשר באמצעים קלים לגדל נבטים בבית בלי פלסטיק בכלל, ולאכול אום טריים טריים,, "לקטוף" ולאכול. בשנתיים האחרונות פיתחתי ושיכללתי את אמצעי גידול הנבטים, גם במנבטה שמייצרת ג'נט פרימוסט וגם בקופסת חלב ריקה (מיחזור!), וגם על מגש או צלחת. מי שמעוניין לשמוע יותר, אשמח להראות ולהדריך.

תמר וולפין

שבת שלום

על נגיף הקורונה ועל חברים בפייסבוק | דודו פלמה

הפייסבוק הוא רשת חברתית שאני שותף בה. אני מפרסם בה מחשבות ויצירות שאני יוצר, שירים, קטעי הגות וציורים. הוא יכול להיות לפעמים מאוד מעצבן מאוד כאשר אתה חוטף טוקבקים של ימנים גסי רוח, ששולחים אותך לעזה, או מאחלים לך שסודני יאנוס אותך ואת כל משפחתך וכיוצא באלה, איחולים יצירתיים. מצד שני הוא יכול להיות מאוד מתגמל כאשר מגיבים בחום על פוסטים ויצירות שאתה מניח בקיר שלך. אבל יש שהוא הופך בבת אחת למין חלון אל פינה בעולם שנמצאת בחדשות ולאף אחד אין אפשרות להציץ בה מלבד מי שמחובר לחבר הנמצא בה.

יש לי חבר פייסבוק שמכונה "עופר סין". שמו הוא עופר דקל והוא בעלים של מפעל טקסטיל גדול בעיר הנצורה ווהאן, שממנה פרץ בחודש דצמבר נגיף הקורונה. עופר נשוי לסינית והם נצורים בביתם כבר קרוב לחודש ימים יחד עם ילדיהם. עופר סין מדווח לנו מדי יום, על מה ואיך הם מתמודדים עם הפחד הנורא והמצור. ופותח לנו צוהר להציץ מבעדו לחייה של משפחה מבודדת בעיר ווהאן, שחיה במצור ובפחד גדול מהנגיף, שיש לקוות שימצא לו בקרוב מאוד (יש אומרים שאולי שנה) חיסון שיסייע להתמודד מולו. לדו"ח היומי שלו קורא עופר סין יומן ווהאן.

יומן ווהאן

February 14 at 7:15 PM ·

[עופר סין](#)

בצילום: עופר סין (דקל) וילדיו. אין להם, וגם לא לאף אחד אחר בעולם, חיסון שיגן מפני הנגיף הקרוי קורונה

יממה חדשה התחילה,

היום ה-24 למצור.

בערב מאוחר צנחו המעלות מ-17

וגשם, לכיוון האפס. הרוח נשבה

בחוזקה ודפקה על החלונות. הילדים שלא הצליחו להירדם בגלל הרעש שבחוץ,

יצאו מהמיטות בשקט, נכנסו למיטה שלנו והצטנפו איתנו מתחת לשמיכות.

פתאום האור הקטן שדולק בסלון כל לילה וכל הלילה, הבהב כמה פעמים וכבה. אני מושיט את היד לנייד שלי, מדליק את הפנס וקם מהמיטה כדי לבדוק מה קרה לחשמל. הסיני הקטן תופס לי את הרגל ואומר לי בדאגה בכל השפות שהוא מכיר: "אבא, דונט גו, לא תלך".

"אני מיד חוזר חמוד שלי", אני אומר לו, משתחרר מהאחיזה שלו, נתקל בכרית שנחתה על הרצפה והולך לסלון. מתגי החשמל לא עובדים בבית ואני מסיט את דלת המטבח, פותח את ארון החשמל שמאחור ומרים את הפקק.

"הכל בסדר, אבא?", ליאם שואל עדיין מודאג.

"כן, החשמל חזר". אני עונה ומכבה את המתגים שהדלקתי קודם בעלטה בדרך לארון החשמל.

"זה רק פקק שקפץ", אני מדווח לננה ולא מספר לה שקפץ לי גם הלב.

עוד מעט אחת אחרי חצות,

ננה מקריאה לי הודעה שעוברת עכשיו בקבוצות של התושבים: "ממחר בבוקר אסור לצאת מהבתים, אסור לרדת במעלית, כל התושבים של העיר חייבים להישאר בבתים עד הודעה חדשה ולתמוך בנהלים החדשים. לא יהיו יותר אנשים בחוץ שעלולים להדביק אחד את השני. כל הנהלת שכונה תדאג להעביר מזון לנצורים בבתים".

"ומה עם חיות מחמד, עם הכלבים?", אני שואל אותה. "כתוב במפורש", היא עונה "אסור לצאת החוצה עם חיות מחמד". היא ממשיכה להקריא לי: "גם את האשפה אסור להוריד לפחי הזבל למטה".

"זה רשמי?", אני שואל את ננה.

"אני לא מצליחה למצוא בביידו (הגוגל הסיני) שום הודעה שאומרת שזה מזויף", ננה עונה. כי בכל פעם שרצות שמועות, אנחנו בודקים בביידו והם בפירוש מציינים שם מה שמועות ופייק ניז, כדי שנדע מה קורה.

עכשיו אין בביידו שום דבר שסותר את ההוראות שעוברות בקבוצות, אני מקווה שמחר בבוקר נמצא שזה לא נכון.

אני יושב ומנתח את המצב ומבין שזה הגיוני. אין להם ברירה, חייבים לעצור את התפשטות הווירוס. בסין. האנשים למעלה חכמים מאוד, הם לוקחים החלטות קשות והם ימגרו את הווירוס. אולי נצטרך לשבת עוד שבועיים בבית, אולי עוד שלושה. אבל זה ייגמר. אין דרך אחרת – רק ככה זה ייעצר.

המשפחה הקטנה שלנו יחד עם עוד 10 מיליון תושבים בעיר. נסתגר עוד קצת, נחזיק ידיים ונאמין שזה ייגמר.

אני חוזר למיטה שלנו. הילדים ישנים בינינו. ליאם ממלמל משהו מתוך שינה,

הוא מסתובב ואני רואה שהוא מחייך מתוך חלום.
אנסה גם אני להירדם עכשיו.

עד כאן יומן ווהאן. והלב יוצא אל משפחת דקל ואל המיליונים הכלואים עכשיו יחד
איתם בעיר ווהאן, שבסין הרחוקה שנות אור וחושך מאיתנו. אבל כשהסינים
מתעטשים אתה צריך להתחיל לדאוג ולחשוב על חיסון. ומהר.

זהירות וירוסים

לקוח: "שלום, אני לא מצליח להדפיס.

כל פעם שאני מנסה אני מקבל הודעה 'לא מוצא את המדפסת'.

מה זה? זה וירוס?

אני אפילו כבר שמתי את המדפסת מול המסך – אבל הוא עדיין

אומר שהוא לא מוצא אותה..."

בתיה ענק | דודו פלמה

הבחירות מתקרבות והעניינים מתחממים. ככל שראש ממשלת המעבר בנימין נתניהו איננו מצליח לקבל את אמון הציבור וגורר אותנו כבר בציצית ראשנו למערכת בחירות שלישית, ואשר משפטו עומד להתחיל בתאריך 17 במרץ וכבר נקבעו לו שופטים שאינם הולכים לבית כנסת, אתה מרגיש איך מפלס השנאה הולך וגואה ברשתות החברתיות ומאיים להטביע את כולנו.

אז ככה, לא מזמן קיבלתי בפייסבוק תגובה נזעמת של אחד, לא משנה השם, בין כה וכה הוא לא חבר שלי ואני גם בכלל לא מכיר אותו. ובנוסף לכך ישנם אלפים כמוהו בפייסבוק, חלקם ללא ספק עושים זאת בשכר. אבל התגובה הזאת הייתה, איך לומר, לא רק מתלהמת אלא באיזשהו אופן גם מצחיקה מאוד.

ובכן האיש הנ"ל כתב לי בתגובה את הדברים הבאים:

"רק. יא זבלים...אתם שונאי ישראל...רק הליכוד. לנצח נצחים. תמיד אתם מפסידים... עדיף שתכניסו את הראש באדמה... כמו בתיה ענק."

ובכן רבותי 11 יום לבחירות! הגיע הזמן שתכירו את הנשק הסודי של ביבי - בתיה ענק! אתם עוד תראו יא זבלים שונאי ישראל...

לטוקבק המצולם מצורף דימוי של בתיה ענק לטובת המתקשים

ט"ו בשבט – תודות ומחשבות / מיכל אשחר

ביום שישי היו כאלה רוחות, היה ממש לא נעים להיות בחוץ. די חששנו איך זה ישפיע על החגיגות. בדקנו את האפשרות להעביר את האירוע לפאב, ולשמחתנו זה התאפשר. דחינו את ההחלטה לרגע האחרון, וגם אז התלבטנו, כי בבוקר הרוחות היו חלשות יותר מאתמול, ולא ידענו אם יתחזקו או ייחלשו. ככה זה ט"ו בשבט, תמיד תלוי במזג האוויר ההפכפך. בסוף החלטנו ללכת על בטוח ולעבור לפאב-משק ילדים. זו היתה החלטה טובה, וכמו שאמרו לי אח"כ, כמה זהו מרחב מושלם, מותאם, אהוב, ומכיל.

אז קודם כל תודה גדולה לכל מי שמטפחים באהבה, במסירות ובאיכפתיות את המקום כשיגרה. להדס שעל הפאב ולמיכי שעל החצר, ולצוותים שלהם, שמאפשרים לנו ליהנות מהפנינה הזאת גם בשיגרה וגם באירועים חגיגיים.

השעה הייעודה כבר הגיעה, ואנחנו הצוות עוד באירגונים... אבל זה בסדר, כי קודם כל הולכים לנטיעות. ואז כשיצאתי משער הפארק לכיוון הבוסתן של איזק, וראיתי את כמות האנשים שפועלת בנטיעה ובקישוט השלטים, על רקע נוף הגולן המרהיב והשמיים המעוננים חלקית, נעשה לי כל כך שמח בלב. תודה גדולה לגיא שאירגן את הכל והביא עצי פרי מיוחדים ומשמחים, וגם למיכאל ול'שומר החדש' על השלטים שהכינו לנו. זו הזדמנות לומר למי שפיספס את העובדה, שאפשר להכין שלט משפחתי לעץ שנטעתם (יש כמה כאלה), אתם יכולים עדיין ללכת ולהשלים – השלטים שם, ליד העצים. מוזמנים.

בסופו של דבר יצאה השמש, ואפילו הרוחות שככו, והיה לנו אחלה אירוע. זה לא היה מצליח ללא תרומתם של רבים, שנרתמו וסייעו: תודה רבה ליבין שהביא לנו את העגלה עם השולחנות וגם אבוקדו מן המטע, תודה למאיה בולטר ולמי שישבו ליד שולחנות היצירה, תודה למעיין וליפעת על הייעוץ והרעיונות, תודה לשמחה שהיתה על עמדת ההשאלה של הכלים הרב פעמיים, תודה לאסי שניגן ודניאלה ששרה, תודה לגברים שלנו, טל וצח שעמדו במסירות יותר משעה ליד הסאג', בשנה הבאה מבטיחה שיהיה לכם מלקחיים להפוך את הפיתות. לאושרת שעזרה בסידור ובאירגון, לנטע ועופר ולכל מי שעזרו בקיפול בלי שאפילו שמת לי לב, ותודה לכל מי שהכינו סלטי ופלטות פירות. תודה לצוות תרבות שתמך – יפעת שעל המחסן, אורי שעל הקניות, ורותם שדירבן, איפשר ולא וויתר, ותודה ענקית ממש לאילן מדינה, שבצניעות, בשקט ובמקצועיות הגיע עם כל הצידוד, חיבר, ופתאום היתה לנו את המוסיקה הכי כייפית ששידרגה בגדול את האירוע. בטח שכחתי עוד אנשים שהיו ותרמו, אז תודה לכם, אתם יודעים מי אתם..

לכל מי שעשה, וגם לכל מי שבא פשוט לחגוג, תודה רבה, מצוות החג: אפרת שמואלי, אסנת שפרלינג, אליה צוקר ומיכל אשחר.

**

בשנה שעברה סיכמתי את האירוע בכך שבשנה הבאה ננסה לחגוג בלי כלים חד פעמיים, והנה השנה זה היה ממש כך, זה נותן תחושת סיפוק וכיף. אני לא רוצה לחפור על זה יותר, רק אומר שאנחנו לומדים מהטעויות שבדרך – השנה גילינו שלא חשבנו על כלים למריחת הלבנה והשוקולד על הפיתות; בשנה הבאה יהיו גם סכינים או לפחות כפות נוספות גם בשולחן ההוא. עוד דבר הוא השאלה איך גורמים לכלים בהם משתמש הכלל (למשל בשולחן הפיתות) לא להיעלם. עוד נחשוב גם על זה.

יש שמועות על קיבוץ לא רחוק מאיתנו, אפילו די קרוב, אומנם כזה עם קצת יותר כסף, שחילק לכל משפחה כלים רב פעמיים מותאמים לאירועים. עם תיק מותאם, זה יכול להיות מושלם. ואם משנה שעברה לשנה הזו התחדשנו בכלים רב פעמיים בתרבות ובהתנהלות הקיבוצית, אולי בשנה הבאה גם החלום הזה יכול להתממש.

וכי תבואו אל הארץ ונטעתם
כל עץ מאכל; אמר להם
הקדוש ברוך הוא לישראל:
אף על פי שתמצאו אותה
מלאה כל טוב, לא תאמרו:
נשב ולא נטע...כשם
שנכנסתם ומצאתם נטיעות
שנטעו אחרים, אף אתם היו
נוטעים לבניכם!

(מדרש תנחומא, פרשת קדושים)

נפגשים במפגש

בשבוע האחרון המשכנו להיפגש סביב פעילות מגוונת במפגש...
התמתחנו וזזנו עם לירן
האזנו וצפינו עם מקס
אירחנו את רעות ביתן וחקרנו עוד נושא בתחום הנרחב של קרימינולוגיה

התאספנו במטבח עם רימונד ללמידה נוספת ... זללנו סלטי ירק עם
 רטבים home-made ומצפים למפגש הבא בשבוע הבא...
 גם קבוצות הערב שלנו נפגשו כהרגלם למפגשי העשרה שונים.

נפגשנו שוב עם קבוצת ילדי גן שקד במסגרת פרויקט 'שקדייה': הילדים נחשפו
 לתמונות ילדות ישנות שלנו ושוחחנו על ילדות.. משחק אהוב, מאכל אהוב,

חברים מהגן ועוד... זאת סביב יצירה משותפת. שרנו, רקדנו וצחקנו יחד. אנחנו עדיין לומדים להכיר אחד את השני... הדרך מרתקת ומרגשת

מצורפות חלק מתמונות הילדות שלנו:
מוזמנים לנחש מי בתמונה?
(תשובות בשבוע הבא)

בשבוע הבא ניפגש עם מיכל יודאיקין לפתיחת סדרת מפגשים חדשה שתעסוק בנטורופתיה, תזונה ואורח חיים בריא.

המפגש הראשון יעסוק בחשיפת הנושא, מוזמנים להגיע, לשמוע ולהשתתף- יום שני 24/2 בשעה 10:00

אילנה פרבי is in the house... למי שלא מכיר... אילנה העבירה לנו ערב רב דורי נשי, בלתי נשכח, של צביעת מנדלות על דיסקים.

בשבועות הקרובים אילנה תפתח לסירוגין שולחן יצירה- היא תדריך אותנו בצביעה של מנדלות על חלוקי נחל. מוזמנים להצטרף לאילנה ביום שני הקרוב בשעה 9:30 במקביל לפעילויות הנוספות במפגש.

כמובן שהחוגים הקבועים ממשיכים כרגיל... מוזמנים בכיף... המייחם דולק וצנצנת העוגיות מלאה.

השבוע שוב התכנסנו בחניית האמפי, וצעדנו בשביל לכיוון האבוקדו... פרידה נוספת מחברה. - חבר נוסף שנותר בגפו. כואבת הפרידה וכואב האובדן. רמונדה הייתה מבאי המפגש, הרכיבה פאזלים מורכבים בנחישות, שתתה קפה שחור וטבלה בו ביסקוויט.

בכל בוקר כשאמא שלי הייתה מגיעה,

תמיד ניגשה לברך את רימונד :

Bonjour Madam

Comment ça va ?

והייתה נענית ב:

Je vais bien

מחויך

ראובן, חבר יקר שלי,

אני מרגישה מבורכת על שבחרת לשתף אותי ביומיום שלך, בתהליך שלה ושלך,

בשיח, בכוס קפה ובפרחים.

אני כואבת את אובדןך ואני כאן עבורך... אבל את זה אתה יודע.

שנדע ימים של שקט, ושבת מבורכת,

ניפגש במפגש, שיפי

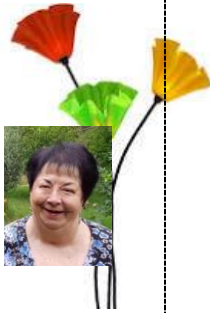
מטופלים יקרים,

אם הגעתם למרפאה בשל מחלת חום ושיעול / קוצר נשימה ובנוסף גם שהיתם בסין, תאילנד, סינגפור, הונג קונג, ומקאו בשבועיים שקדמו לסימני המחלה, או שידוע לכם כי נחשפתם לחולה עם נגיף הקורונה הסיני, אנא הימנעו מכניסה למרפאה והתקשרו למשרד המרפאה טל' 04-6914962/81

Dear Patient,

If you are visiting the clinic due to fever, cough or shortness of breath and you were in China, Thailand, Singapore, Hong Kong or Macau during the two weeks prior to your symptoms or you were exposed to someone with Coronavirus please refrain from entering the clinic.

Call the clinic office 04-6914962/81

משולחן העורכת

החיים הבאים שלי / וודי אלן

בגלגול הבא שלי אני רוצה לחיות את חיי לאחר.
אתה יוצא מהמתים ומתחיל את החיים.
אתה מתעורר בבית אבות, מרגיש טוב יותר מיום ליום,
עד שמגרשים אותך משם כי אתה מרגיש טוב מדי.
אתה יוצא משם והולך לקחת את הפנסיה שלך,
ואז אתה מתחיל לעבוד, עושים לך מסיבה ואתה גם
מקבל שעון זהב ביום הראשון שלך שם.
אתה עובד במשך 40 שנה עד שאתה צעיר מספיק כדי
להינות מהפרישה שלך.
אתה יוצא לחגוג, שותה אלכוהול וחי חיי הפקרות.
ואז אתה מוכן להתחיל את הלימודים בתיכון.
אח"כ אתה ממשיך לבית הספר היסודי, אתה הופך
לילד, אתה משחק, בלי שום מחוייבות בחיים.
אתה הופך תינוק עד שאתה נולד,
ואז אתה מבלה את 9 החודשים האחרונים שלך
כשאתה צף בתנאי ספא עם בקרת חימום ושירות
חדרים עד הפה.
אתה נמצא שם ובכל יום הספא גדל סביבך,
ואז הופ! אתה מסיים בתור אורגזמה.

סיימתי את טיעוני!

להלן: המקור באנגלית כמובן.

my next life

"In my next life I want to live my life backwards. You start out dead and get that out of the way. Then you wake up in an old people's home feeling better every day. You get kicked out for being too healthy, go collect your pension, and then when you start work, you get a gold watch and a party on your first day. You work for 40 years until you're young enough to enjoy your retirement. You party, drink alcohol, and are generally promiscuous, then you are ready for high school. You then go to primary school, you become a kid, you play. You have no responsibilities, you become a baby until you are born. And then you spend your last 9 months floating in luxurious spa-like conditions with central heating and room service on tap, larger quarters every day and then Voila! You finish off as an orgasm!"

Woody Allen

